

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 13. Quomodo Sancti, & præsertim Fundatores Religionum illam
rogaverint, ut commendaret Deo communitates ipsis commissas, & de
nonnullis horrendis rebus, quæ illi quoad hoc evenerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

viter offendant, & quantum est in illis, denudò acerbè crucifigant frequentius, occidant, ac sepeliant. Qui verò hoc negotio distinentur, illudq; bono zelo examinant, etiamsi mihi sic velint auferre dolorem, meq; refigere à Cruce, nihilominus me vehementer affligunt, quod significat brachium refixum, sicut vidisti, cum ingenti dolore totius corporis: hinc enim sunt orta maxima peccata, quemadmodum tibi dixi, etiamsi id cessurum sit in bonum quorundam, ac salutem. Diabolus sub specie & prætextu bonorum finium, rerumq; valde necessariorum ac utilium, hæc damna intulit. Quando agnovi tuam charitatem, & dolorem, quem fentis ob hæc damna, quæ jam à me intellexeras, tantumque Fervorem, quo oras pro omni ea necessitate, valde me recreavisti & solata es. Atq; id erat, quod te rogaverim, dicendo: Anima, compatere

michi, depone me ex ista Cruce, & fer me ad sepulchrum: Sepeli me pro tua charitate, quæ carent qui me crucifigunt. Quæ omnia es exequuta cum magno dolore, & amore. Et hoc significat, quod me habueris obvium in gloria meæ Resurrectionis. Cætera verò omnia, quæ tibi contigerunt, quando me vidisti in Cruce, & voluisti statim quàm ardentissime complecti, ego autem tibi id prohibui, facta sunt, ut intelligeres, diceretq; omnibus, ut sciant, quòd animæ, quas specialiter amo, & reliquæ omnes, debeant esse adeò humiles, ut non attentent tam admiranda, nisi ego ipsas prius disponam, & vocem; aliàs enim errarent, si secus facerent. Hæc est, Anima, declaratio mysteriorum, quæ vidisti, & tibi acciderunt.

—s(**)s—

CAPUT XIII.

Quomodo Sancti, & præsertim Fundatores Religionum illam rogaverint, ut commendaret DEO Communitates ipsius commissas, & de nonnullis horrendis rebus, quæ illi quoad hoc evenerunt.

Sancti Cæli incole, Patroni quarundam Communitatum, quæ sunt in terra, præsertim Fundatores Religionum, videbant magnas gratias & favores, quos DEVS exhibebat Marinæ de Escobar, ac efficacem ipsius orationem, nec non, quibus necessitatibus propter eam mederetur. Et quando, DEO volente, illam visitabant, rogabant ipsam, ut succurreret ijs, qui ipsorum cura erant commissi, tum precibus, tum monitis, quæ illi suggererant.

§. I.

Quandam vice illam invisit Gloriosus Apostolus S. Petrus, dicendo ipsi: Veni,

rogaturus te, ut diligenter commendes DEO Sanctam Ecclesiam Catholicam, & Pontificem; qui tunc erat Clemens Octavus; indicando nobis hæc ratione curam, quam semper habet de Ecclesia, ac de Pontificibus Romanis, suis Successoribus. Quod ipsi magis manifestavit aliàs (anno 1600.) quando illam visitavit Sanctissima Virgo, stipata gloriosis Apostolis Sancto Petro, & Sancto Paulo: Qui, inquit, me rogabant, ut impetrarem à DEO, pro sede Apostolica, quandam gratiam temporalem, quæ concernebat ipsius ditionem, ac auctoritatem, & præcipuè Gloriosus Sanctus Petrus instantius id petebat. Audivi statim Beatissimam Virginem respondentem graviter: Est res digna consideratione, quia si id concedatur, patientur damnum patiens.

peres, & non proderit illis eorum iustitia, aut æquitas. Sancti, hoc responso accepto, quasi fuerunt persuasi, ut acquiescerent. Sed Virgo conversa ad me, affabiliter mihi dixit: Tibi autem, Amica, quid videtur? Ego erubui, quòd ita interrogarer, ac tandem respondi: Ut faveatur pauperibus. Post hoc abiverunt ad Cœlum. Sanctus Apostolus Iacobus aliàs mihi dixit (anno 1603.) ut DEO commendarem Regnum Hispaniæ, cuius ipse esset Patronus, & Regem Philippum Tertium.

§. II.

Frequentius Sancti Fundatores Sacrum Religionum illam rogabant, ut commendaret DEO ipsorum Religiosos, ut apparuit in multis casibus hætenus recensitis, quibus adjungemus istum. Quodam die (in Decembri, anni 1622.) audiui solennem Musicam Angelorum, sicut, dum celebratur Festum in quopiam templo; & paulò post, vidi intrantes meum cubiculum plurimos Angelos, quos sequebantur Sancti Patriarchæ Religionum. Primus veniebat S. Dominicus, & S. Ignatius, tum S. Franciscus & S. Bernardus, postea S. Benedictus, & ultimus S. Augustinus. Postquam venerunt ad meum cubiculum, incepit loqui S. Dominicus loco omnium, cumq; ipse solus loqueretur, videbantur mihi loqui omnes, & dixit: Soror nostra, DEUS tibi det felicia festa, cum magno incremento suorum Divinorum donorum, sicut credo & spero, te illa habituram in Domino; & alia his similia. Ego respondi: Benedicte Sancte, ego tibi ea non precor, scio enim, quòd tu, ac tui sancti socij, ipsa habeatis felicissima, habiturique sitis æternum in Cœlo cum DEO. Gratias ipsis egi, pro favore & charitate mihi exhibita, quam optimè scivi. Tum S. Dominicus tetigit manu, in pectore, Sanctum IGNATIUM, quasi illi dicens, ut me alloqueretur. Sanctus me est alloquutus quàm amantissimè, dixitq; mihi: Soror & Filia mea, commenda diligenter DEO meam Religionem; ut Divina Majestas illam conservet, ac augeat in suo san-

cto servitio. Ego respondi: Benedicte Sancte, tu id melius facies, qui frueris DEO in Cœlo, quàm ego, quæ dego in hac miserabili vita. Tum Sanctus: Bene est, fac, quod à te peto, quia DEUS libentissimè audit preces suorum fervorum, viventium in mundo, & multum facit propter illos. Omnes reliqui Patriarchæ me salutaverunt; atq; idem petiverunt, pro suis Religionibus. Ego verò etiam illos rogavi, ut me juvarent, & alia quædam ab ijs petivi speciatim. Resumpsit sermonem Sanctus Dominicus, rogavitq; me, & imperavit mihi, ut commendarem DEO Sacram suam Religionem, ac illius augmentum & conservationem, nominatim autem, ut in Conventibus ac tempore Congregationum & Capitulorum, tantum habeatur præ oculis DEUS, absq; ullo respectu humano. Ego respondi: Pater Sancte, jam scis me esse filiam tuæ sacræ Religionis, eamq; à me ex animo amari in Domino. Faciam, quod jubes, promptè.

Rationem, ob quam dixit S. Pater noster IGNATIUS, à Sanctis Cæli incolis, peti preces fuorum, degentium in terra, ipsi magis declaravit aliàs, istà occasione. Cum enim ego, inquit ipsa, illum rogarem, peteret à DEO, ut concederet ipsius Societati quædam, quæ ego optabam, pro ejusdem majori emolumento, præfertim, ut loco nonnullorum Patrum extinctorum, in quodam exercitu Regis Philippi Secundi, illi daret alios, qui supplerent eorum defectum; Sanctus Pater mihi peramanter respondit: Pete id tu à DEO. Ego hoc admirans, dixi illi: Sancte Pater, tu apud DEUM, amando ipsum, & eo continuè fruendo, manes securus de illius gratia, ac sine periculo ejus perdendi, & mandas mihi miserabili, ac plenæ peccatis & fragilitatibus, atq; obnoxia periculis, quibus in hac vita sumus expositi, ut hoc postulem à Divina Majestate, quæ vix audeo comparere in Divino ipsius conspectu? Tu id melius obtinebis, si illud petiveris ac postulaveris ab ipso. Tunc Sanctus Pater noster IGNATIUS respondit: Tu id pete ab illo, & crede mihi, quòd sæpè amici DEI, quos ille habet hîc in terra, suâ charitate,

V v v

& sim-

& simplicitate, ac desiderio, quo cupiunt bonum proximorum, cum quibus agunt, impetrent à Divina Majestate tantum, aut amplius, quàm nos, qui sumus in Cœlo, eo modo, quo tu dicis. Hoc audito tacui, & feci, quod jubebar à Sancto Patre, credens ipsius dictis.

Ista veritas fundatur in tribus specialibus causis, quæ concurrunt in justis existentibus in terris, magis quàm in ijs, qui sunt in Cælo. Primò, quia frequenter actu patiuntur pro DEO graves tentationes vel dolores, aut persecutiones, & Divina Majestas dolens vicem ipsorum, quod affligantur, ut eos consoletur, exaudit ipsos & concedit illis, quod petunt pro alijs. Secundò, propter specialem charitatem, quam demonstrant in hac oratione: cum enim deberent orare pro se, quasi non aestimarent suas necessitates, instantèr intercedunt pro alienis. Tertio, quia multi ex ijs, pro quibus orant, ipsos concernunt & sunt eorum cura commissi, ac orant pro illis, acsi de re ipsorum ageretur, cum magno fervore ac dolore, atq; sicut DEVS plura patitur miracula per quosdam justos hic viventes, quàm per alios, qui sunt in Cælo, quemadmodum constat ex vita S. Bernardi, qui sanavit quendam terribilem energumenum, quem non sanavit S. Syrus; ita etiam aliquando exaudit peculiari affectu preces aliquorum justorum hic viventium, in quibus concurrunt dicta causa. Nilominus cum nobis non constet de eorum sanctitate tam certò, quàm de sanctitate Cœlitum, ita nobis est ad ipsos recurrendum, ut primum locum dæmus Beatis, sicut ipsa met quoq; faciebat, habens illos pro intercessoribus. Sed revertamur ad id, quod Sancti Patriarchæ ab ea petebant.

§. III.

AD hoc propositum referemus nonnullos horribiles casus, quos DEUS & Sancti Fundatores illi representaverunt, ut ipsam permoverent, ad orandum instantius. Postquam me, inquit, visitavisset Gloriosus S. Dominicus (anno 1616.) dedissetq; mihi quoddam mysticum Rosarium, nomine Sacratissimæ Virginis, sicut jam scri-

ptum est, (in libro 4. Cap. 34.) consedit prope me, ut diu mecum loqueretur, meq; solaretur in meis afflictionibus. Et ex improvviso adverti, quod ad latus ipsius, aliquantum retrò, assederit in alia sede, quidam Religiosus, qui mihi videbatur modò hunc, modò alium diversum habere vestitum, ita ut non potuerim bene intelligere cujus esset ordinis; & intuenti ipsius faciem, quamvis cum repugnantia, nolensq; ipsum agnoscere, ferè illum noscebam, quanvis id dissimularem. Habebat iste Religiosus Sacerdos vultum morosum & indignabundum, acsi vehementer irasceretur, & aliquid mali moliretur. Dum id viderem, eram afflictissima, & confugi ad DEUM more solito; Sed Beatus Sanctus Dominicus, videns meam turbationem, mihi dixit: Ne turberis, Soror, expecta modicum, volo enim tibi dicere, quid significet, quod tibi DEUS in hac visione ostendit. Scias hunc miserabilem, quem juxta me vides, esse religiosum, qui descivit à sua Religione & prima vocatione ad aliam, ac ad alium statum. Offendit Divinam Majestatem gravi peccato, propter quod secundum præsentem justitiam DEI est damnatus ad mortem æternam.

Audiens mea anima istum casum tam miserum, antequam Sanctus desisset loqui, recurri ad DEUM secundò, petura ab illo cum summa instantia, timore, ac dolore interno, sanctissimum ipsius nomen, pro agnoscendis ejus veritatibus & assequenda illius voluntate in rebus omnibus. Hoc egit anima mea diutissimè, nolens iterum convertere oculos ad illud spectaculum, quod visum meum tantopere afflixerat. Verùm Dominus Majestatis blandè ac suaviter, sicut semper solet, fecit, ut denuò adverterem ad casum. Inveni Sanctum, sic ut illum reliqueram. Et quia expectabat, quàm amabilissimè & benignissimè, coniectis in me oculis, dixit: Soror, redijsti, & Dominus te misit, ut audias totum meum sermonem, faciasq; quod tibi dixerò. Jam tibi retuli miserandum statum istius creaturæ, quæ tibi fuit exhibitæ. Quod tibi nunc dico, & à te pe-

te peto, nomine DEI, ac Sanctissimæ ejus Matris, est, ut quàm instantissimè, & toto corde tuo ac anima petas à Divina Majestate salutem, pro ista creatura, quàm tibi hic ostendi, quia infinitè desidero, ut Dominus DEUS misereatur hujus animæ, quæ licet adeo sit perdita, me assumpsit pro advocato & intercessore suo apud Divinam Majestatem. Cùm mea anima audiret hos Sancti sermones, respondi humiliter, ac dixi: Benedicte Sancte, faciam, quod mihi præcipis, libenter: sed cùm te habeat advocatum & intercessorem hæc anima, quid illi potest deesse, & quid illi prodesse potest teruntiolus mearum miserabilium Orationum? Fac quod à te peto, (ajebat Sanctus) amore DEI: jam enim aliàs tibi dixi, quanti momenti sint preces fervorum DEI, qui vivunt in hoc exilio, pro impetranda à DEO misericordia, & eo, quod ab ipso petunt. Conjunge tuas orationes & preces meis, pro ista anima, quia erunt summi momenti, proderuntq; ipsi. Ego illas offero Benedicte Sancte (dixi) quàm libentissimè & promptissimè, in nomine DEI, atq; ut tibi obsequar.

Post paucos abhinc dies, quod ad hunc Religiosum attinet, mihi accidit, quod dicam. Vidi quodam die descendentem per aërem quandam pictam imaginem, quasi Christi Domini, etsi malè formatam. Ferebant illam ante se quidam, quos ego non videbam. Fui afflicta, quòd hoc viderem. Interrogavi meos Angelos, quid esset. Dixerunt mihi: Brevi scies. Deinde vidi venientem Christum Dominum circumdatum ab Angelis, qui ubi confedisset in quodam throno, mihi dixit: Quomodo oblita es orare, pro illa persona, quàm tibi dixi versari in periculo damnationis? Et dato signo ijs, qui latebant post imaginem, erantq; diaboli, dixit: Arripite illam; quasi diceret, ut me castigarent. Accurrerunt Angeli, & dixerunt: Domine, nos id faciemus. Sustulerunt manus ad me castigandam, quo fuit satisfactum. Domino, propter meam debilitatem. Petivit Divina Majestas necessaria pro scribendo, quæ ipsi attulerunt Angeli; & in-

cepit scribere. Intellexi quòd velle scribere damnationem illius personæ, & coepi quàm sollicitissimè illi dicere: Noli scribere, Domine, non est tibi id scribendum; tenebámq; illi brachium, ne scriberet. Tandem dixit Divina Majestas; cùm nolis, ut ego scribam, scribe tu. Ego dixi: Quid possum ego, Domine, scribere? & accipiens calamum Angelus meus Custos scripsit, quòd ego illi dictavi, eratq; hoc: Domine DEUS, obsecro te per tuum Filium Christum JESUM, qui præfens adest, & per pretiosissimum illius sanguinem ac merita, juva istam personam, ut salvetur. Quibus verbis statim subscripsi meum nomen. Hoc factò incipit Divina Majestas abire. Interrogavi Angelos, quare imago illius hominis similis fuerit Christo Domino? Dixerunt mihi: ideò, quòd esset Sacerdos; tales enim suo officio repræsentare Christum Dominum.

§. IV.

Aliud quiddam horribilius illi evenit, quod referam, quia habet circumstantias utilissimas. Manifestarunt illi DEVS aliquoties, quàm illi displiceant Religiosi ac Docti in Ecclesia, qui cùm magis teneantur præbere bonum exemplum, id non faciunt; quod ipsam vehementer affligebat, sicut significavit (in Julio, anni 1616.) in quadam charta, quam mihi dedit, his verbis:

Mea anima ardet zelo majoris profectus animarum, & majoris gloriæ Divinæ, ut mihi eo videatur cor absumi, atq; omnes defectus & errores personarum virtuosarum ac spiritualium, & consequenter hallucinationes ac errores in rebus aliqujus momenti, me intolerabiliter torqueant, præsertim, quòd ista videam & cognoscam, clarè illuminata à DEO, audiámq; continuo ipsius querelas, quæ mihi cor disrumpunt, & faciunt, ut interdum Divinæ Majestati dicam: Quid vis, Domine (miseram me!) à me hac in re fieri, quæ illam non possum emendare, neq; creaturæ sunt ad id dispositæ? Emenda tu id, qui potes. Sed respondit mihi Dominus aliquoties: Bene video, quod dicis; sed

sed volo, ut mihi compatiaris, atq; tuâ afflictione & oratione à me obtineas, per meam misericordiam remedium, pro hoc genere hominum. Noveris autem magna esse lucra, quæ diabolus potest referre (nisi mea misericordia ipsum quandoq; contineret, dum mihi videtur) ex similibus hallucinationibus ac erroribus, quos hæ personæ spirituales committunt, profectos & ortos ex ipsarum immortificatione: & cum occultè sint tenaces sui iudicij, neq; ità fundatæ, sicut ego vellem in humilitate ac sancto meo timore, non humiliter in hoc, quantum deberent, lumini, & gratijs, quas à me acceperunt, propterea proximæ sunt erroribus. Quamvis autem id non agant ex proposito, offenderent me tamen & affligerent, si possem aliquid pati. Omnes isti defectus me magnopere excruciant, uti & illud, quod propterea patiuntur eæ personæ, quæ sic reguntur, quasq; DEUS imposuit istis miserabilibus humeris, ut eas mecum veluti circumferam, ac si essent progenitæ ex meo corde, quibus summè illarum bonum exopto.

Hæc fuit scheda, in qua satis declarat suum ferventem Zelum. In cuius rei confirmationem habuit istam horrendam visionem, similem illi, quam P. Frater Ferdinandus de Castilio refert in Annalibus sui Ordinis; quamvis hi Religiosi non fuerint ex ipso, sed ex alio; neq; necesse est illos nominare; cuius Ordinis S. Fundator frequenter illum rogabat, ut quam eximissimè commendaret DEO suos Religiosos.

Quadam vice, inquit, me dormientem excitavit Dominus, & statim postquam fuissèm expergefacta, mihi ostendit in quadam quasi ampla aula, circiter triginta Religiosos cujusdam Religionis, qui in ea aula hoc modo erat constituti. Vingtini ex ipsis stabant ad quandam mensam, quæ fuit alta instar altaris, & habebant tergum conversum ad januam aulae, ità ut stans apud januam non posset ipsorum vultum videre, atq; idcirco illos non potui agnoscere. Habebant pallia, quæ gestant dum egrediuntur è domo. Cæteri autem, qui mihi videbantur esse cir-

citer decem, sedebant in sedibus demissis ad aliam mensam, facie versâ ad januam, sed ità dejectis ac pendulis capitibus, adeoq; coopertis caputibus, ut similiter quodam modo non potuerim videre illorum vultum. Postquam autem ipsos vidissem, dixit mihi Dominus: Ecce hi sunt ex illis malis Religiosis, quos tibi aliquando dixi reperiri, quibus ego vehementer indignabar, eò quod, cum deberent esse Sal terræ, & suo exemplo, talentis, literis ac officijs præbere bonum exemplum alijs, eosq; erudire, & multum adferre commodi, ac prodesse animabus, præsertim suæ Religionis, dederint malum exemplum suis superbij ac prætensionibus, & malâ vitâ. Isti, quos hîc vides, sunt ex ipsis, & sunt in Inferno propter id, quod tibi dixi. Cum autem ego illos viderem, & audirem, quod mihi Dominus dicebat, intelligeremq; à Divina Majestate, inveniri in ea Religione fortè quosdam, qui etiamnum taliter viverent, vehementissimè indolui, & orabam pro illis frequenter DEUM, ut Divina Majestas ipsos dignaretur liberare ex tantis malis ac peccatis, propter quæ versantur in tanto periculo suæ salutis.

Hanc revelationem volui referre, ut qui magis excellunt literis & munjs, quæ gerunt, agnoscant incumbentem sibi obligationem, præbendi melioris exempli, nec non majus periculum, quod incurruunt, ne peccant, propter defectum humilitatis, & magnam ambitionem. Neq; culpari debent literæ, quia si adsit humilitas, sunt bonum Ecclesie Catholice, & Religionum, conferuntq; ad magnam DEI Gloriam ac bonum animarum, & qui sunt docti ac humiles, multò sunt illustriores in Religionibus, subleantq; in Cælo, in perpetuas æternitates.

Post multos deinde dies, cum Marina oblita fuisset hujus necessitatis, & neglectisset pro illa omne, Sanctus Fundator istius Religionis ipsam invisit & questus est, propter istam illius oblivionem, exhortatusq; est illam, ut perseveraret orando, cum eadem sollicitudine, eò quod daretur periculum.

§. V.

DEniq; Angeli Custodes veniebant quandoq; rogaturi ipsam, ut DEO commendaret animas illis commissas. Et postquam ego illam rogavisssem, ut veniret pro duobus aut tribus personis, de quibus mihi dictum fuerat, & ego responderem, quod male rogerentur; cum id exequeretur, venit ipsi quiddam, in quo simul ostendit suam magnam honestatem, ac circumspectionem. Dum, ait, aliquando manē agerem cum DEO, attollens oculos animæ, vidi duos Sanctos Angelos, qui ad se invicem conversi videbantur conferre de rebus, quæ ipsos redderent folicitos & contristarent: Erant vestiti modo quodam inusitato, qualiter illos indutos nunquam videram, quia vestes ipsorum erant nigræ, quales gestant adolescentuli virtuosii, & specialiter collecti atq; compositi. Statim ac illos mea anima conspexit in ista specie, cum id ipsi esset novum, avertit ab ijs oculos, & recurrit ad DEUM, pro more. Postquam autem à Divina Majestate fuisset iussa, illos iterum aspicere, aspexit ipsos, adhuc tamen turbata, ac timore perculsa, quod eos videret in tali veste. Dixit ijs: Dicant Domini, quid jubent? quid volunt? quia ego ipsos non bene agnosco, sintne Angeli DEI, an non? Illi responderunt cum magna modestia, & sapienter atq; graviter, ac aspicientes se mutuò: Nos, Soror, sumus Angeli DEI, venimus, ut tecum nomine ipsius loquamur; audi, quod tibi dicere volumus. Etiamnum mea anima erat consternata, ac terrefacta eà novitate, quod illos videret in tali specie adolescentulorum, ideòq; ipsis respondi: Domini, quantumlibet sint Angeli DEI, ego non cogito cum illis loqui, neq; ipsos audire in hac specie. Illi verò responderunt valde mansuetè & modestè: Quid autem, Soror, dicemus Domino, qui nos ad te mittit? Domini, ajevam ego, dicant DEO, quod ego illos non noscam, quòdque si Divina Majestas aliquid vult, vel jubet, sim præstò, ut exequar sanctissimam ejus voluntatem: sed ut ipsos mittat, sicut solet, in alia specie & habitu, ut

illos agnoscam, possimq; audire ac alloqui: in hac enim specie non possum. Atq; sic abiverunt illi sancti Angeli, valedicentes mihi. Intra medium horæ quadrantem redierunt iidem sancti Angeli ad me ità vestiti ac adornati, sicut ipsos mihi ordinariè DEUS exhibet, & constituti in conspectu oculorum meæ animæ, mihi dixerunt: Soror nostra, nos sumus Angeli Custodes duarum animarum ex tribus, pro quibus oravisti DEUM, venimusq; ad te, rogaturi te, quàm possumus maxime, ut ores pro ipsis quàm diligentissimè Divinam Majestatem: significamus enim tibi, quod Divina Majestas decreverit illas graviter punire. Atq; ut indicarem tibi afflictionem ac dolorem, quem, si Angeli Custodes possent ullum sentire, nos haberemus, non solum propter peccata, quæ committunt animæ, quas custodimus, sed etiam propter mala ac molestias, quas ipsæ & earundem corpora patiuntur; ut tibi id indicarem, venimus ad te, eo modo & in ea veste, in qua nos antea vidisti, propter quod ob tuam modestiam & verecundiam fuisti turbata. Audiens id dici, ab illis sanctis Angelis, quos jam, ut tales agnovi, fui turbata, quod existimarem, mihi nunquam à DEO manifestari aliena peccata, quòdque, dicere, DEUM graviter puniturum aliquam animam, mihi videretur esse idem, ac significare, commissâ ab ea fuisse gravia peccata: propter quam cogitationem ijs hoc ipsum respondi. Illi verò dixerunt: Soror nostra, nullum peccatum, licet sit exiguum, commissum contra Divinam Majestatem nostri magni DEI ac Domini, vocari potest exiguum, nisi comparatum cum alijs majoribus: & ista exigua, quæ vocatis venialia, non possunt committi ullo casu, neq; pro toto mundo, ac DEUS illa punit gravibus pœnis, quales sunt Purgatorij. Unde dum nos dicimus, quod DEUS velit punire istas animas graviter, non dicimus, quod commiserint magna peccata, neq; ut te id oporteat cogitare, sicut facis. Ora Soror, pro istis animabus DEUM, sunt enim constitutæ in gravi necessitate, & offer Divinæ Majestati ali-

ti aliquid pro ipsis: facies namq; rem gratissimam DEO. Ego illis promisi, me id facturam, & feci, atq; eâ nocte sum passa acerbos dolores, quos pro illis DEO obtuli. Deinde mihi incidit cogitatio, ut illos interrogarem, an iudicium mei Confessarij in isto casu fuerit conveniens ne-

cessitati harum animarum, placueritq; DEO. Responderunt mihi, iteratò: Ita, ita; & statim, mihi valedicentes, abiverunt. Ego verò sollicitabar de commendandis DEO illis animabus. Benedic-
tus sit DEUS in æternum!

→§(*.*)§←

CAPUT XIV.

Quomodo ei Dominus & Sancti Fundatores Religionum dixerint, non acceptanda ipsius monita, ut ne concideret animo, ac de indignatione Divina, adversus eos, qui illa non acceptabant.

§. I.

Quia Venemibilis Marina accipiebat à DEO multa monita & consilia, quæ daret proximis, quibuscum agebat; ne cogitaret, omnia sibi successum ad votum, & omnes acceptaturos ipsius monita, ac profecturos ex ejus consilijs, sed fore etiam nonnullos, qui ea essent vili pensuri, voluit illam Dominus de eo pramonere, cum ex se ipsa esset tam meticulousa. Quodam die, inquit, dum vacarem meæ collectioni, dixit mihi Divina Majestas: Adverte, moneo te, interdum te futuram gratam, ubi exequuta fueris hoc munus tibi à me injunctum; aliàs verò etiam non magnopere placituram, & inventuram obstaculum ac difficultatem, in quibusdam. Audivi, quod mihi dixerat, ac filii. Ut imbecillis autem & muliercula, sensi id modicum, quia nesciebam quid esset futurum, quidue essem passura, quamvis iste sensus fuerit exiguus, quia confidebam in Divina Majestate, me ab illa in omnibus adjuvandam.

Id aliquoties experientiâ comperit, præsertim quando jubentibus Sanctis Fundatoribus Religionum dabat (ut est dictum) quædam monita ipsorum Religiosis: licet enim multi illa plurimi fecerint, & omnia, quæ

ipsa ijs suadebat; propter suas tamen variationes ea non acceptabant, neq; inducebant animum ad omittendum, quod ipsis illorum prudentia & ratio dictabat: quia forsasse sibi non persuadebant, DEUM, vel Sanctum Fundatorem sui Ordinis, loqui per illam feminam. Sumptâ igitur hinc occasione, duo Sancti Patriarcha, S. Dominicus, & Sanctus Ignatius, dederunt illi quadam monita, ad propositum, de quo agimus, pertinentia, plenâ mirabili doctrinâ, ut propterea mihi videantur hic referenda.

§. II.

DUm, inquit, agerem quodam die cum DEO, in mea collectione, sustuli oculos animæ, ac vidi, adesse Subcratissimam Virginem Dominam nostrâ, & Gloriosum Sanctum Dominicum, atq; intuita sum ipsos cum magno solatio, aspiciens illos visu intellectuali animæ, qui in me est clarius & acutior visu oculorum corporeorum. Beatus Sanctus Dominicus colloquebatur cum ea magna Domina, quasi secretè, ac de rebus gravibus & magni momenti, concernentibus suam Religionem. Quia verò ego inceperam cum quibusdam ex illa conversari, concepti desiderium sciendi, an sermo esset de quæpiam eorum quibuscum egeram, & intellexi eos colloqui de quadam epistola, quam ego scripseram ad Patrem Provinciam